

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2010 m. kovo 11 d.*

Byloje C-522/08

dėl *Naczelny Sąd Administracyjny* (Lenkija) 2008 m. rugsėjo 17 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2008 m. lapkričio 28 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Telekomunikacja Polska SA w Warszawie

prieš

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas K. Lenaerts, teisėjai R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, G. Arestis (pranešėjas) ir D. Šváby,

* Proceso kalba: lenkų.

generalinis advokatas N. Jääskinen,

posėdžio sekretorius K. Malacek, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2009 m. gruodžio 10 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *Telekomunikacja Polska SA w Warszawie*, atstovaujamos advokatų H. Romańczuk, P. Paśnik ir A. Mednis,
- *Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej*, atstovaujamo D. Dziedzic-Chojnacka ir H. Gruszecka,
- Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos M. Dowgielewicz, A. Kraińska ir S. Sala,
- Italijos vyriausybės, atstovaujamos I. Bruni, padedamos *avvocato dello Stato* P. Gentili,

– Europos Komisijos, atstovaujamos W. Wils ir A. Nijenhuis bei K. Mojzesowicz,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų direktyva) (OL L 108, p. 33; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 29 t., p. 349, toliau – Pagrindų direktyva) ir 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/22/EB dėl universaliųjų paslaugų ir paslaugų gavėjų teisių, susijusių su elektroninių ryšių tinklais ir paslaugomis (Universaliųjų paslaugų direktyva) (OL L 108, p. 51; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 29 t., p. 367, toliau – Universaliųjų paslaugų direktyva), išaiškinimu.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant ginčą tarp *Telekomunikacja Polska SA w Warszawie* (toliau – TP) ir *Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej* (Elektroninių ryšių tarnybos pirmininkas, toliau – ERT pirmininkas) dėl TP nustatyto draudimo numatyti, kad

paslaugų tiekimo sutarties sudarymas priklauso nuo to, ar galutinis paslaugų gavėjas sudaro sutartį dėl kitų paslaugų teikimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisės aktai

Pagrindų ir Universaliųjų paslaugų direktyvos

- 3 Pagal Pagrindų direktyvos 1 straipsnio 1 dalį:

„Ši direktyva nustato elektroninių ryšių paslaugų, elektroninių ryšių tinklų, susijusių priemonių ir susijusių paslaugų reguliavimo suderintą sistemą. Ji nustato nacionalinių reguliavimo institucijų [toliau – NRI] užduotis ir procedūras, kurios užtikrintų, kad reguliavimo sistema būtų suderintai taikoma visoje [Sąjungoje].“

- 4 Pagal Pagrindų direktyvos 2 straipsnio g punktą NRI – „institucija ar institucijos, kurioms valstybė narė pavedė bet kurias reguliavimo užduotis, skiriamas pagal šią direktyvą ir specifines direktyvas.“

5 Pagrindų direktyvos 8 straipsnyje numatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad, vykdydamos šioje Direktyvoje ir specifinėse direktyvose nurodytas reguliavimo užduotis, [NRI] imtųsi visų reikiamų priemonių, skirtų šio straipsnio 2, 3 ir 4 dalyse nurodytiems tikslams pasiekti. Tokios priemonės turi būti proporcingos tiems tikslams.

<...>

4. [NRI] rūpinasi Europos Sąjungos piliečių interesais, *inter alia*:

<...>

b) užtikrindamos aukšto lygio vartotojų apsaugą jų santykiuose su teikėjais, ypač užtikrindamos paprastas ir nebrangias ginčų sprendimo procedūras, kurias vykdytų nuo suinteresuotų šalių nepriklausomos institucijos;

<...>“

- 6 Pagrindų direktyvos 15 straipsnis skirtas rinkos apibrėžimo tvarkai. Jo 3 dalyje numatyta:

„Su didžiausiu atidumu atsižvelgdamos į rekomendaciją ir gaires, [NRI] pagal nacionalines aplinkybes ir konkurencijos teisės principus apibrėžia geografines rinkas. Apibrėždamos rinkas, kurios skiriasi nuo rekomendacijoje apibrėžtų rinkų, nacionalinės reguliavimo institucijos laikosi 6 ir 7 straipsniuose nurodytos tvarkos.“

- 7 Pagrindų direktyvos 16 straipsnyje, susijusiame su rinkos analizės tvarka, nustatyta:

„1. Po to, kai priimama ar atnaujinama rekomendacija, [NRI] kuo skubiau atlieka atitinkamų rinkų analizę atidžiai atsižvelgdamos į gaires. Valstybės narės užtikrina, kad ši analizė atitinkamais atvejais būtų atliekama kartu su nacionalinėmis konkurencijos institucijomis.

2. Tais atvejais, kai pagal Direktyvos <...> [Universaliųjų paslaugų direktyvos] 16, 17, 18 ar 19 straipsnius arba [2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/19/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir susijusių priemonių sujungimo ir prieigos prie jų (Prieigos direktyva) (OL L 108, p. 7; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 29 t., p. 323; toliau – Prieigos direktyva) 7 ar 8 straipsnius reikalaujama, kad [NRI] nustatytų, ar įmonėms reikia skirti, palikti galioti, pakeisti ar panaikinti

įpareigojimus, ji, remdamasi šio straipsnio 1 dalyje nurodyta analize, turi nustatyti, ar konkurencija atitinkamoje rinkoje yra veiksminga.

<...>

4. Jei [NRI] nustato, kad atitinkamoje rinkoje nėra veiksmingos konkurencijos, ji pagal 14 straipsnį nustato įmones, turinčias didelę įtaką toje rinkoje, ir joms nustato atitinkamus specifinius šio straipsnio 2 dalyje minėtus reglamentuojančio pobūdžio įpareigojimus, arba jei jie jau nustatyti, juos palieka ar iš dalies pakeičia.

<...>“

8 Pagal Universaliųjų paslaugų direktyvos 10 straipsnio 1 dalį:

„Valstybės narės užtikrina, kad paskirtosios įmonės, teikdamos papildomas priemones ir paslaugas šalia tų, kurios yra nurodytos 4, 5, 6 ir 7 straipsniuose ir 9 straipsnio 2 dalyje, nustatytų tokias sąlygas ir reikalavimus, kad abonentui nereikėtų mokėti už priemones ir paslaugas, kurios nėra būtinos arba kurios nėra būtinos tai paslaugai, kurios abonentas prašo.“

- 9) Universaliųjų paslaugų direktyvos 17 straipsnio „Mažmeninių paslaugų reguliavimas“ 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Kai:

- a) atlikusi rinkos analizę pagal 16 straipsnio 3 dalį, [NRI] nusprendžia, kad tam tikra mažmeninė rinka, nustatyta pagal [Pagrindų direktyvos] 15 straipsnį, nėra veiksmingai konkurencinė, ir

- b) [NRI] padaro išvadą, kad pagal [Prieigos direktyvą] arba šios direktyvos 19 straipsnį skiriami įpareigojimai nepadės pasiekti [Pagrindų direktyvos] 8 straipsnyje nurodytų tikslų,

valstybės narės užtikrina, kad [NRI] įmonėms, kurios pagal [Pagrindų direktyvos] 14 straipsnį turi didelę įtaką tam tikroje mažmeninėje rinkoje, skirtų atitinkamus įpareigojimus.

2. Pagal šio straipsnio 1 dalį skirti įpareigojimai grindžiami nustatytos problemos pobūdžiu ir, atsižvelgiant į [Pagrindų direktyvos] 8 straipsnį, turi būti proporcingi ir pateisinami. Tai gali būti reikalavimai, kad įvardytos įmonės netaikytų per didelių kainų, netrukdytų kitoms įmonėms įeiti į rinką, nevaržytų konkurencijos nustatydamos nesąžiningas kainas, neteiktų nepateisinamų privilegijų konkretiems galutiniams paslaugų gavėjams ir nepateisinamai neišskaidytų [nesusietų] paslaugų. [NRI], siekdamos apsaugoti galutinių paslaugų gavėjų interesus ir skatinti tikrą konkurenciją, tokioms įmonėms gali nustatyti aukščiausią mažmeninių kainų ribą, kontroliuoti

atskirus tarifas, taikyti priemones, kuriomis tarifai pagrindžiami sąnaudomis arba kainomis palyginamose rinkose.“

- 10 Universaliųjų paslaugų direktyvos 20 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad sutarčių sudarymo klausimais ji taikoma nepažeidžiant Bendrijos taisyklių dėl vartotojų apsaugos ir nacionalinių taisyklių, suderintų su Bendrijos teise.

Direktyva 2005/29/EB

- 11 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2005/29/EB dėl nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu vidaus rinkoje ir iš dalies keičiančios Tarybos direktyvą 84/450/EEB, Europos Parlamento ir Tarybos direktyvas 97/7/EB, 98/27/EB ir 2002/65/EB ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2006/2004 („Nesąžiningos komercinės veiklos direktyva“) (OL L 149, p. 22) 2 straipsnio d punkte numatyta:

„Šioje direktyvoje:

<...>

- d) „įmonių komercinė veikla vartotojų atžvilgiu“ (toliau – komercinė veikla) – bet kuris prekybininko atliekamas veiksmas, neveikimas, elgesys arba pareiškimas, komercinis pranešimas, įskaitant reklamą ir prekybą, tiesiogiai susijęs su produkto pirkimo skatinimu, pardavimu arba tiekimu vartotojams;

<...>“

- 12 Pagal šios direktyvos 4 straipsnį:

„Valstybės narės dėl šia direktyva derinamai sričiai priskiriamų priežasčių neapriboja nei laisvės teikti paslaugas, nei laisvo prekių judėjimo.“

Nacionalinės teisės aktai

- 13 Pagrindinės bylos faktinėmis aplinkybėmis taikytinos 2004 m. liepos 16 d. Telekomunikacijų įstatymo (*Ustawa – Prawo telekomunikacyjne*) (Dz. U. Nr. 171, poz. 1800) (toliau – Telekomunikacijų įstatymas) redakcijos 46 straipsnio 2 dalyje buvo numatyta:

„2. Siekdamas apsaugoti galutinius paslaugų gavėjus, ERT pirmininkas, priimdamas sprendimą, didelę įtaką mažmeninėje rinkoje turinčiai telekomunikacijos įmonei gali nustatyti tokius įpareigojimus:

<...>

- 5) neįpareigoti galutinio paslaugų gavėjo naudotis jam nereikalingomis paslaugomis.

<...>“

14 Telekomunikacijų įstatymo 57 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„1. Telekomunikacijos paslaugų teikėjas sutarčiai dėl viešai prieinamų paslaugų teikimo, įskaitant dėl pajungimo į viešąjį telekomunikacijų tinklą, sudaryti negali nustatyti reikalavimų:

1) kad galutinis paslaugų gavėjas sudarytų sutartį dėl kitų paslaugų teikimo arba įrangos įsigijimo iš konkretaus tiekėjo.

<...>“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

15 2006 m. gruodžio 28 d. ERT pirmininkas nurodė TP nutraukti pažeidimus, kuriuos sudarė tai, kad sutarčiai dėl plačiąjuostės prieigos prie interneto paslaugos „neotrada tp“ teikimo sudaryti buvo keliama sąlyga sudaryti telefonijos paslaugos teikimo sutartį. Išnagrinėjęs prašymą peržiūrėti bylą, 2007 m. kovo 14 d. sprendimu ERT pirmininkas paliko galioti 2006 m. gruodžio 28 d. sprendimą.

- 16 2007 m. balandžio 13 d. *Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie* (Vaivadijos administracinis teismas Varšuvoje) pateiktu skundu pareiškėja paprašė panaikinti abu ERT pirmininko sprendimus, tvirtindama, kad Telekomunikacijų įstatymo 57 straipsnio 1 dalies 1 punktą buvo nepagrįstai taikytas, nepaisant to, jog prieštarauja Universaliųjų paslaugų direktyvai. *Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie* nusprendė, jog ERT pirmininkas teisingai taikė minėtą straipsnį ir atmetė skundą.
- 17 2008 m. sausio 8 d. TP apskundė šį sprendimą kasacine tvarka *Naczelny Sąd Administracyjny* (Vyriausiasis administracinis teismas), kuris nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokius prejudicinius klausimus:

- „1. Ar Bendrijos teisė leidžia valstybėms narėms nustatyti visoms telekomunikacijos paslaugas teikiančioms įmonėms draudimą sudarant paslaugų teikimo sutartį numatyti sąlygą dėl kitos paslaugos pirkimo (susietas pardavimas) ir, visų pirma, ar tokia priemonė neviršija to, kas reikalinga siekiant tikslų, numatytų telekomunikacijų paketo direktyvose [Prieigos direktyva, 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/20/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų leidimo (Leidimų direktyva) (OL L 108, p. 21; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 29 t., p. 337), Pagrindų direktyva bei Universaliųjų paslaugų direktyva]?
2. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, ar Bendrijos teisės požiūriu [NRI] yra kompetentinga prižiūrėti [Telekomunikacijų įstatymo] 57 straipsnio 1 dalies 1 punkte nustatyto draudimo laikymąsi?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

- 18 Savo pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar bendros elektroninių ryšių reguliavimo sistemos direktyvos turi būti aiškinamos kaip draudžiančios nacionalinį reglamentavimą, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kuriuo draudžiama numatyti, kad paslaugų teikimo sutarties sudarymas priklauso nuo to, ar galutinis paslaugų gavėjas sudaro sutartį dėl kitų paslaugų teikimo.
- 19 Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą išplaukia, jog pagrindinė byla kilo TP tvirtinant, kad Telekomunikacijų įstatymo 57 straipsnio 1 dalies 1 punktas, be kita ko, nesuderinamas su Pagrindų direktyvos 15 ir 16 straipsniais bei Universaliųjų paslaugų direktyvos 10 ir 17 straipsniais. Pareiškėja pagrindinėje byloje tvirtina, kad pastarosios nuostatos draudžia nacionalinį reglamentavimą, pagal kurį kiekvienas operatorius įpareigojamas nesusieti savo paslaugų, neatlikus konkurencijos laisvės rinkoje analizės ir neatsižvelgiant į jo įtaką rinkoje.
- 20 Tai reiškia, kad, siekiant atsakyti į pateiktą klausimą, reikia išaiškinti atitinkamas Pagrindų ir Universaliųjų paslaugų direktyvų nuostatas.
- 21 Pagal Pagrindų direktyvos 1 straipsnio 1 dalį šia direktyva siekiama sukurti suderintą elektroninių ryšių paslaugų, elektroninių ryšių tinklų, susijusių priemonių ir susijusių paslaugų reguliavimo sistemą. Šia direktyva numatytos NRI užduotys ir procedūros, kurios užtikrintų, kad reguliavimo sistema būtų suderintai taikoma visoje Sąjungoje.

Taigi Pagrindų direktyva NRI suteikiamos specifinės elektroninių ryšių rinkų reglamentavimo užduotys.

- 22 Pagal Pagrindų direktyvos 15 straipsnį ir būtent pagal jo 3 dalį NRI, glaudžiai bendradarbiaudamos su Europos Komisija, privalo apibrėžti atitinkamas rinkas elektroninių ryšių sektoriuje. Remiantis šios direktyvos 16 straipsniu, NRI atlieka taip apibrėžtų rinkų analizę bei vertina, ar rinkose veikia veiksminga konkurencija. Jeigu atitinkamoje rinkoje nėra veiksmingos konkurencijos, kompetentinga NRI *ex ante* nustato didelę įtaką rinkoje turinčioms įmonėms reglamentuojamojo pobūdžio įpareigojimus.
- 23 Kalbant apie Universaliųjų paslaugų direktyvą reikia pažymėti, jog jos 1 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad pagal Pagrindų direktyvą Universaliųjų paslaugų direktyva skirta elektroninių ryšių tinklams ir paslaugoms teikti galutiniams paslaugų gavėjams. Ja siekiama visoje Sąjungoje užtikrinti geros kokybės viešai prieinamas paslaugas veiksmingos konkurencijos ir laisvo pasirinkimo sąlygomis ir reglamentuoti tokius atvejus, kai rinka nepakankamai tenkina galutinių paslaugų gavėjų poreikius. Universaliųjų paslaugų direktyvoje įtvirtintos galutinių paslaugų gavėjų teisės ir atitinkamos elektroninių ryšių tinklų bei paslaugų teikėjų pareigos.
- 24 Pagal Universaliųjų paslaugų direktyvos 10 straipsnio 1 dalį valstybės narės užtikrina, kad paskirtosios įmonės, teikdamos papildomas priemones ir paslaugas, be nurodytųjų šios direktyvos 4, 5, 6 ir 7 straipsniuose ir 9 straipsnio 2 dalyje, nustatytų tokias sąlygas ir reikalavimus, kad abonentui nereikėtų mokėti už priemones ir paslaugas, kurios nėra būtinos arba kurios nėra būtinos tai paslaugai, kurios abonentas prašo.
- 25 Šios direktyvos 17 straipsnis skirtas mažmeninėms paslaugoms reguliuoti. Remiantis šio straipsnio 1 dalimi, NRI įmonėms, kurios turi didelę įtaką tam tikroje mažmeninėje

rinkoje, skirtų atitinkamus reglamentuojamojo pobūdžio įpareigojimus, jeigu, atlikusi rinkos analizę, NRI nusprendžia, kad ši rinka nėra veiksmingai konkurencinė, ir jeigu NRI padaro išvadą, kad pagal Prieigos direktyvą arba Universalijų paslaugų direktyvos 19 straipsnį skirti įpareigojimai nepadės pasiekti Pagrindų direktyvos 8 straipsnyje nurodytų tikslų.

- 26 Šiuo atžvilgiu Universalijų paslaugų direktyvos 17 straipsnio 2 dalyje, be kita ko, numatyta, kad pagal šio straipsnio 1 dalį skirti įpareigojimai gali apimti reikalavimą, kad įvardytos įmonės nepateisinamai nesusietų paslaugų. Taigi šia nuostata NRI leidžiama, konstatavus, jog konkreti rinka nėra veiksmingai konkurencinė, nustatyti didelę įtaką rinkoje turinčioms įmonėms reglamentuojamojo pobūdžio įpareigojimą nepateisinamai nesusieti savo paslaugų.
- 27 Tad reikia išnagrinėti, ar nacionalinės teisės aktai, kaip nagrinėjamieji pagrindinėje byloje, turi įtakos kompetentingos NRI įgaliojimams pagal minėtas Pagrindų ir Universalijų paslaugų direktyvų nuostatas.
- 28 Šiuo atžvilgiu pirmiausia primintina, kad toks reglamentavimas, kuriame nustatytas bendras ir nediskriminacinis susietų pardavimų draudimas, neturi įtakos kompetentingos NRI įgaliojimams apibrėžti įvairias elektroninių ryšių rinkas ir atlikti jų analizę pagal Pagrindų direktyvos 15 ir 16 straipsnius. Jis taip pat nedaro poveikio šios NRI teisei, atlikus rinkos analizę, nustatyti didelę įtaką rinkoje turinčioms įmonėms *ex ante* įpareigojimus pagal Pagrindų direktyvos 16 straipsnį ir Universalijų paslaugų direktyvos 17 straipsnį.
- 29 Antra, kaip pabrėžė ERT pirmininkas ir Lenkijos vyriausybė, Telekomunikacijų įstatymo 57 straipsnio 1 dalies 1 punkte numatytu draudimu siekiama didesnės vartotojų

apsaugos jų santykiuose su telekomunikacijos paslaugų operatoriais. Nors teisinga, kad vykdydamos savo funkcijas, NRI pagal Pagrindų direktyvos 8 straipsnio 4 dalies b punktą privalo rūpintis Sąjungos piliečių interesais, užtikrindamos aukšto lygio vartotojų apsaugą, vis dėlto pasakytina, kad Pagrindų ir Universaliųjų paslaugų direktyvose nėra numatytas visiškas su vartotojų apsauga susijusių aspektų suderinimas. Universaliųjų paslaugų direktyvos 20 straipsnyje, susijusiame su sutartimis tarp vartotojų ir elektroninių ryšių paslaugų teikėjų, numatyta, jog jis taikomas nepažeidžiant Bendrijos taisyklių dėl vartotojų apsaugos ir nacionalinių taisyklių, suderintų su Bendrijos teise.

- 30 Tai reiškia, jog nacionalinis reglamentavimas, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, pagal kurį, siekiant apsaugoti galutinius paslaugų gavėjus, imonei draudžiama numatyti, kad elektroninių ryšių paslaugų tiekimo sutarties sudarymas priklauso nuo to, ar galutinis paslaugų gavėjas sudaro sutartį dėl kitų paslaugų teikimo, negali būti draudžiamas pagal Pagrindų ir Universaliųjų paslaugų direktyvas.
- 31 Dėl nacionalinio reglamentavimo, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, atitiktis Sąjungos reglamentavimui, susijusiam su vartotojų apsauga, reikia priminti, kad Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, jog Direktyva 2005/29 aiškintina taip, kad ja draudžiamas toks nacionalinis reglamentavimas, kuriuo, išskyrus tam tikras išimtis ir neatsižvelgiant į specifines bylos aplinkybes, draudžiamas bet koks susietas pardavėjo pasiūlymas vartotojui (2009 m. balandžio 23 d. Sprendimo *VTB-VAB NV ir Galatea*, C-261/07 ir C-299/07, Rink. p. I-2949, 68 punktą).
- 32 Nagrinėjamu atveju reikia patikslinti, kad, atsižvelgiant į aplinkybę, jog pagrindinėje byloje ginčijami sprendimai buvo priimti iki pasibaigiant Direktyvos 2005/29 perkėlimo terminui, pagrindinei bylai ji taikoma tik nuo šio termino pabaigos, t. y. nuo 2007 m. gruodžio 12 d.

- 33 Iš šių argumentų išplaukia, kad į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, jog Pagrindų ir Universaliųjų paslaugų direktyvos aiškintinos kaip nedraudžiančios tokio nacionalinio reglamentavimo, kaip Telekomunikacijų įstatymo 57 straipsnio 1 dalies 1 punktas, pagal kurį draudžiama numatyti, kad paslaugų teikimo sutarties sudarymas priklauso nuo to, ar galutinis paslaugų gavėjas sudaro sutartį dėl kitų paslaugų teikimo. Tačiau Direktyva 2005/29 aiškintina taip, kad ja draudžiamas toks nacionalinis reglamentavimas, kuriuo, išskyrus tam tikras išimtis ir neatsižvelgiant į specifines bylos aplinkybes, draudžiamas bet koks susietas pardavėjo pasiūlymas vartotojui.

Dėl antrojo klausimo

- 34 Atsižvelgiant į atsakymą, pateiktą į pirmąjį prejudicinį klausimą, nėra reikalo atsakyti į antrąjį klausimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 35 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų direktyva) ir 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/22/EB dėl universaliųjų paslaugų ir paslaugų gavėjų teisių, susijusių su elektroninių ryšių tinklais ir paslaugomis (Universaliųjų paslaugų direktyva), aiškintinos kaip nedraudžiančios tokio nacionalinio reglamentavimo, kaip 2004 m. liepos 16 d. Telekomunikacijų įstatymo (*Ustawa – Prawo telekomunikacyjne*) 57 straipsnio 1 dalies 1 punktą, pagal kurį draudžiama numatyti, kad paslaugų teikimo sutarties sudarymas priklauso nuo to, ar galutinis paslaugų gavėjas sudaro sutartį dėl kitų paslaugų teikimo.

Tačiau 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/29/EB dėl nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu vidaus rinkoje ir iš dalies keičianti Tarybos direktyvą 84/450/EEB, Europos Parlamento ir Tarybos direktyvas 97/7/EB, 98/27/EB ir 2002/65/EB ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2006/2004 („Nesąžiningos komercinės veiklos direktyva“) aiškintina taip, kad ja draudžiamas toks nacionalinis reglamentavimas, kuriuo, išskyrus tam tikras išimtis ir neatsižvelgiant į specifines bylos aplinkybes, draudžiamas bet koks susietas pardavėjo pasiūlymas vartotojui.

Parašai.